

ordnet, og at jeg paa den anden Side troede, at hvis det skulde vise sig for Fremtiden, at en saadan Ubillighed indtraadte, der da var givet Regjeringen i Lovudkastet Leilighed til at gjøre en Forandring, som var hensigtsmæssig. Der er endnu af et æret Medlem af Folkethinget (Scherfig) foreslaaet 2 smaa Forandringer. Den ene, at Ordene „en Trediedeel“ skulde forandres til „mindst en Trediedeel“ troer jeg ikke godt kan tages saaledes, da det derved vil komme i Uoverensstemmelse med de øvrige Bestemmelser i Paragraphen, og hvad angaaer det Forslag, at Størrelsen af hver Skatteportion ansættes eens for begge Statter, saa har det ikke været indført i den forrige Lov; det er overladt til Rigningscommissionen, og jeg veed ikke, af hvad Grund der er valgt den Maade, som nu er bleven brugt. Jeg tør derfor ikke tilraade at optage dette Forslag i Loven, da det henhører nærmest til Instructionen for vedkommende Rigningscommission.

Scherning: Mod Fleertallets Forslag hørte jeg af den ærede Minister ingen anden Indvending end den, at han ikke var sikker paa, at der til det Arbejde, der var fornødent for at erstatte det foreliggende Lovforslag med et andet, som kunde vente at vinde Bifald i Rigsdagen, var Tid nok fra nu af og indtil den næste Rigsdag kom sammen. Dersom det var en Sag, som ikke var overvejet, som man ikke kendte til, som ikke laa forarbejdet, saa at sige, fra alle Sider, saa kunde maaskee denne Tvivl ogsaa bringe os til at være tvivlsraadige, men jeg troer, at vi kunne være sikre paa Ministerens Begne og rolig votere Fleertallets Forslag, støttende os til den samme Betragtning, som den ærede Folkethingsmand for Maribo Amts 4de Kreds (Mönrad) har gjort gjældende, og som har vist sig meget rigtig, den nemlig, at, naar der gives den længere Tid, saa venter man med at begynde paa Arbejdet, indtil man ikke har længere Tid tilbage, end om man havde begyndt strax, da man vidste, at man kun havde den kortere Tid, saa at Forskjellen mellem Aarstallet 1861 og Aarstallet 1859 er i saa Henseende ikke nogen væsentlig stor. Det er ganske klart, at, dersom der staaer den 31te December 1859,

og man, naar den Tid var kommen, eller rettere, naar Rigsdagen næste Gang kom sammen, ikke har fuldenbt de omtalte Arbejder, man da ikke her vil gaae ind paa Noget, hvortil Forarbejderne ikke kunde ligge for, kort sagt, den samme Nødvendighed som nu vilde da ogsaa om et Aar være tilstede. Det er derfor, jeg troer, at man rolig kan fastholde 1859 istedetfor 1861, og jeg holder mig overbevist om, at den ærede Minister, hvis han sad paa vor Plads istedetfor paa sin, saa vilde han stemme for Aarstallet 1859; det er kun de forskjellige Standpunkter, der give en forskjellig Bedømmelse. Det ærede Medlem, der har talt for Minoriteten, har sagt til os: I ville, at Communen skal have Selvstændighed, men her ville I ikke lade Communens Billie gjælde; det er det Væsentlige, der er imellem Majoriteten og Minoriteten, at Minoriteten vil, at hvad der ligger for os som et Communeønske, med Hensyn til Forholdstallet imellem Næringskatten og Hjælpekatten, skal i saa Henseende være gjældende, (Kaysers: Ja vel er det Communernes Ønske, der skal gjælde) og det lave vi ogsaa gjælde; thi det er Regjeringens Forslag, der ligger for os i Lovform, der nærmest for Dieblirket maa anses for at være Communen Kjøbenhavns Ønske, og med Hensyn dertil er det kun, at Fleertallet mener, at der skal skee en Afvigelse i Tiden. Nu synes mig, at en Afvigelse i Tiden er en meget ringere Afvigelse end en Afvigelse i Skattepaalægsforholdet saaledes, som Mindretallet foreslaaer. Men hvad jeg egentlig vilde bemærke imod det ærede Medlem er, at hans Betragtning kan ikke gjøres gjældende. Communens Selvstændighed ligeoverfor Bestyrelsen er noget ganske Andet end Communens Selvstændighed ligeoverfor den lovgivende Magt. Communens Selvstændighed ligeoverfor Bestyrelsen er den, vi haandhæve inden Lovens Grændse, men Communens Selvstændighed ligeoverfor den lovgivende Magt maa jeg paa det Bestemteste fraraade at give det allermindste Spillerum. Dersom vi hvert Dieblirk paa denne Maade her vilde opstille Kjøbenhavns Commune som den, hvis Ønsker der skal tages Hensyn til, og sige: det er Communens Ønske og Mening,